

РЕШЕНИЕ

№ 1153

гр. Варна, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20213110204337 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „НОНСТОП СК“ ЕООД, ЕИК 103920364, седалище в гр. Варна, представлявано от управителя К.Д.П., депозирана чрез адв. В.Д. - АК Варна против Наказателно постановление № 03-013060/07.10.2020г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" - гр. Варна, с което на дружеството е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 5000 /пет хиляди/ лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 , ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 и чл.61, ал.1 от Кодекса на труда (КТ).

В жалбата се сочи, че НП не е връчено на наказания субект по изискуемия от закона ред. Изразява категорично несъгласие с издаването на НП и направените в него констатации, като се иска неговата отмяна. Оспорва се, че наказаното лице въобще да е извършило нарушение на трудовото законодателство и че описаното в НП може да се квалифицира като неспазване на трудовото законодателство. Изразява се несъгласие с възприетата от административно-наказващия орган фактическа обстановка, в случай, че същата е идентична или подобна на описаната в съставения по-рано АУАН, срещу който е подадено възражение. Възразява се още, че при съставянето и издаването на НП не са спазени особените разпоредби на КТ и ЗАНН досежно процедурата, а именно

- липса на точно описание на нарушение и обстоятелствата, при които е извършено; неточно посочване на нарушена разпоредба и наложена имуществена санкция; прекомерна завишеност на определения размер на имуществената санкция; несъставомерност на описаното деяние; неизвършване на допълнително разследване на оспорените обстоятелства. Оспорва се, че е спазен и материалният закон.

В съдебно заседание, въззивната страна, редовно призована, се представлява от адв.Д., който поддържа жалбата на изложените в нея основания, навежда допълнителни такива за същността на договора по чл.235 от КТ и моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от ю.к.О., която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. Пледира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 25.08.2020 год., около 16.00ч., служители на Д „ИТ“- Варна, сред които и св.Р.Б., извършили проверка на заведение за бързо хранене българска кухня „Яна“, находящо се в гр. Варна, площад „Митрополит Симеон“, подлез 2, стопанисвано от възз. дружество „Нонстоп СК“ ЕООД. Поводът за проверката бил получен на 10.08.20г. сигнал от Органите на ТД на НАП, че при тяхна проверка било установено, че лице с имена Х.Р.К. не е назначена на трудов договор, а за същата е представен договор за обучение от 08.07.2020г.

В хода на непосредствената проверка в кухнята на обекта проверяващите установили две лица- управителя на дружеството и св. Х.К., която била с работно облекло- престилка тип „готварска“. В кухнята имало и приготвена храна, като св.К. посочила, че тя е приготвяла храна. След пристигане на проверяващите управителят на дружеството се отделила в отделно помещение, като се забавила известно време. След това представила на проверяващите договор за ученичество с К., като обяснила, че така била консултирана да постъпва, тъй като имала финансови затруднения и й било трудно да изплаща осигуровки. В хода на проверката проверяващите дали на св.К. да попълни декларация по чл. 402 от КТ. В декларацията си последната посочила, че работи за въззивното дружество от 15.08.2020год. във въпросното заведение за бързо хранене, с работно време от 15:00ч. до 19:00ч., че няма сключен нито трудов нито граждански договор, че получава трудово възнаграждение в размер на 350лв. месечно, има почивен ден- събота и 2ч. и 30 минути в работния ден, както и че на 15.08.20г. е подписала договор за обучение. За датата на проверката изрично вписала, че е приготвила заготовки, топчета, обезкостявала месо, почиствала кухнята и др. На място

проверяващите връчили призовка по чл.45, ал.1 от АПК на управителя на дружеството К.П. с определена дата за явяване и представяне на редица документи в това число трудовите досиета на всички работници в обекта, в това число и договори по чл.235 от КТ.

В хода на документалната проверка ТД сключен между въззивното дружество и св. К. не бил представен. Не бил представен и такъв за обучение. Св. Б. направила и служебна справка в масивите на ТД на НАП Варна и установила, че няма регистриран ТД за Х.К..

Впоследствие проверяващите органи описали констатациите си в констативен протокол №ПР2024237/24.09.2020г.

На 28.09.2020год. св. Б. съставила срещу въззивника АУАН бл.№ 03-013060. В акта св. Б. посочила, че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 и чл. 61, ал.1 от КТ, тъй като на 25.08.2020г. в качеството си на работодател е допуснал до работа Х.Р.К., с ЕГН ***** да престира труд на длъжност „помощник готвач“ с определено работно място заведение за бързо хранене българска кухня „Яна“, находящо се в гр. Варна, площад „Митрополит Симеон“ подлез 2, с определено работно време от 15 часа до 19 часа, с договорено трудово възнаграждение в размер на 350 лв., без да е сключен трудов договор в писмена форма между страните по възникналото трудово правоотношение.

АУАН бил предявен и връчен на управляващия въззивното дружество, която го подписала без възражения. В законовия тридневен срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, в Д“ИТ“ постъпили писмени възражения.

АНО изцяло възприел фактическите и правните констатации на актосъставителя и наложил на „Нонстоп СК“ ЕООД административно наказание “Имуществена санкция” в размер на 5 000лв. на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 , ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 и чл.61, ал.1 от КТ.

Като свидетели в хода на съдебното следствие показания даде Р.Б. (актосъставител), която възпроизвежда пред съда възприятията си от извършената проверка с нужната конкретика. Показанията на тази свидетелка са последователни и логични от една страна, а от друга кореспондират и с приложените по делото писмени доказателства, поради което и се кредитират от съда с доверие.

Като свидетел в хода на съдебното следствие показания даде и Х.К.. Същата потвърждава, че към момента на проверката е била в заведението за бързо хранене, но сочи, че не у работела, а се обучавала. Соци, че била обучавана от главния готвач Б., като се обучавала да бели картофи и да прави заготовки, както и шкембе чорба. Първоначално сочи, че при проверката в заведението била и Б., която я обучавала, а на въпросите на юрисконсулта два пъти сочи, че в хода на проверката Б. не била там. След предявяване на приложената към АНП декларация потвърждава, че е попълнена от нея, но твърди, че била насочвана от една от проверяващите какво да пише в графата за данните за дружеството. Твърди, че обучението и продължило и след проверката, като от месец септември 2020г. е сключила трудов договор с дружеството.

Съдът не кредитира показанията на св.К. в частта в която заявява, че към момента на проверката не е работила, а се обучавала, че е подписала договор за обучение в предходен период, както и че е вписала в декларацията данните на дружеството под давлението на служител на Д "ИТ" Варна, тъй като в тази им част показанията са в пълно противоречие с останалия събран по делото доказателствен материал, противоречиви и нелогични са, а и тази свидетелка и към момента продължава да се намира в договорни отношения с въззивника и очевидно е заинтересована дава показания в негова полза. На първо място показанията на св. К. са в противоречие с показанията на свидетелката Б., от които се установява, че в момента на проверката К. е била с престилка и се е намирала в кухнята, където имало приготвена храна. Нещо повече св.Б. е категорична, че друго лице /освен управителката/ в обекта е нямало, факт който бе потвърден двукратно дори от самата К. т.е. в заведението е нямало лице, което да провежда обучение. Самата Б. сочи, че именно управителят на дружеството е потвърдила, че е посъветвана да сключва договори за обучение, за да не заплаща осигуровки на лицата, които работят в обекта. На следващо място видно от приложената към АНП декларация по чл. 402 от КТ изходяща от К. в нея тя сама е вписала, че няма подписан никакъв договор с въззивника – нито трудов, нито граждански. И най-накрая определено няма как да бъде възприето за достоверно твърдението на лице със средно образование /макар и не дотам грамотно, видно от правописа в попълнената собственоръчно декларация/, че не може да се ориентира какво да напише в бланка на декларация и да вписва там факти, които са и били казани от друго лице и то при положение, че в заведението е била управителя на фирмата. Отделен е въпроса, че твърдението за оказван натиск при попълване на бланката не се подкрепя от каквито и да било други доказателства.

Съдът изцяло кредитира останалите писмените материали, съдържащи се в АНП и приобщени към доказателства по делото, тъй като същите са непротиворечиви по между си и кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.

Описаната фактическа обстановка се установява чрез събраните и изготвени по реда на ЗАНН и НПК доказателства и доказателствени средства, а именно – от показанията на св.Б., частично от показанията на К., дадени в с.з., АУАН, идентификационна карта, декларация, протокол от извършена проверка и от останалите писмени доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна– лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от узнаване за издаденото НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение.

Съдът намира, че жалбата е депозирана в законоустановения срок, тъй като АНО не е ангажирал доказателства за редовното връчване на НП. Съдът приема че между страните липсва спор относно адреса на жалбоподателя „НОНСТОП СК“ ЕООД,

ЕИК 103920364, а именно- седалище и адрес: гр. Варна, м-т „Акчелар“ №351. Обстоятелството, че възз. дружество е регистрирано на посочения адрес е отразено по партидата същото в националния ТР /общодостъпен за всички/, където е вписан и телефонен номер на дружеството. Съгласно чл. 58 ал.2 от ЗАНН, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху НП и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В случая оригинал на НП /приложен по преписката/ не съдържа отбелязване, че лицето не е намерено на посочения адрес. Настоящата инстанция счита че не са изпълнени предпоставките визирани в нормата на чл. 58 ал.2 от ЗАНН, за да се приеме че следва да се приложи посочената норма. На първо място, липсва отбелязване в НП на коя дата жалбоподателя е бил търсен на посочения адрес за връчване на НП, както и отбелязване че не е открит на адреса. Първото има значение за установяване факта на влизане на НП в сила, тъй като съгласно чл. 58 ал.2 от ЗАНН дата отбелязана върху НП доказва че органа е извършил опит да го връчи на наказаното лице. От което следва, че от тази дата започва да тече и определеният от законодателят 7-дневен срок за обжалването му пред въззивната инстанция. И едва след изтичане на този срок и ако НП не е обжалвано от нарушителя, НП влиза в сила. В настоящия случай липсва отбелязване в НП кога според АНО същото е връчено и влязло в сила , тъй като очевидно АНО го е приел за влязло в законна сила щом го е изпратил за събиране по принудителен път. НП би влязло в сила едва след изтичане на 7-дневния срок, считано от датата на отбелязване върху НП че нарушителят не е открит на посоченият от него адрес. НП би влязло в сила обаче, само ако е било редовно връчено и необжалвано в срок. В случая НП не е било редовно връчено. Отбелязване в НП по смисъла на чл. 58 ал.2 от ЗАНН не е направено. Съгласно тази норма, отбелязването следва да е освен, че лицето не е намерено на посочения от него адрес, което както съдът посочи по-горе липсва, но така и че новият му адрес е неизвестен. Посочената правна норма съдържа две кумулативни предпоставки: ненамиране на нарушителя на посочения от него адрес и новият му адрес да е неизвестен. Следва и двете предпоставки да са налице, за да се счита че състава на нормата на чл. 58 ал.2 от ЗАНН е изпълнена. Липсват и двете предпоставки – органа не е посочил в НП начинът на връчване, респективно причините довели до невръчването му на жалбоподателя и не е извършил необходимите действия за да установи, че адресът на лицето е неизвестен. Съдът намира също така, че изпращането писмо с обратна разписка не е достатъчно за да обоснове извод, че лицето не е намерено на адреса. Видно от приложеното известие за доставяне, Български пощи удостоверяват на 12.11.2020г. че „пратката е непотърсена“.. От това отбелязване няма как да се приеме, не само, че адресатът не е намерен на адреса, а и че има нов адрес, неизвестен никому. Съобразно разпоредбата на чл. 36, ал. 1, т. 2 от Закона за пощенските услуги условията за доставянето на пощенските пратки и на пощенските колети се определят с общи

правила, изготвени от Комисията за регулиране на съобщенията. Съобразно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 и 2 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя срещу подпис. Препоръчаните пощенски пратки може да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката. Когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по ал. 1 или лицето по ал. 2 пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне. Броят на служебните известия и времеви интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като броят на служебните известия е не по-малък от две.

Анализът на цитираната разпоредба обосновава извод, че препоръчано писмо с известие за доставяне може да бъде върнато от пощите с формалната причина „непотърсено“ и „отсъства“, съобразно правилата на оператора. Обстоятелството, че получателят на писмото не се е явил в съответния пощенски клон да го получи, при спазване на цитираната разпоредба на чл. 5, ал. 3 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, освобождава пощите от задължението им отново да търсят получателя на адреса. При това положение не може да се обоснове извод, че препоръчаното писмо, върнато от пощите по причина „непотърсено“, осъществява хипотезата на чл. 58, ал. 2, пр. 1 от ЗАНН – нарушителят не е намерен на посочения от него адрес. Отбелязването от страна на приемащата пощенска станция, че "пратката не е потърсена от получателя" не следва да бъде тълкувано в смисъл, че лицето е непознато на този адрес, респ. че се е преместило на друг адрес или е заминало. Понятието "адресатът е заминал" включва отсъствие на лицето за по-продължителен период /макар без смяна на адреса/ и предполага наличието не на инцидентно /временно/ отсъствие, каквото представлява отсъствието в два, макар и непоследователни дни. Поради това настоящият въззивен състав намира, че НП не е връчено редовно /по разписан в закона ред при наличие на разписаните предпоставки/ на жалбоподателя и до датата на съдебното заседание, поради което въззивната му жалба не би могла да се явява просрочена. Последната е депозирана пред ВРС на 29.01.2021г., след узнаване за издаденото НП и предвид липсата на годни доказателства по преписката за редовното връчване на НП, съдът счита същата за подадена в срок. В горния смисъл изобилства практика на касационната инстанция по идентични казуси- например Определение по частно к.адм.дело № 3 по описа на Административен съд гр.Варна за 2016 година;

Определение по частно к.адм.д.№ 4041 по описа на съда за 2012г.; Определение по частно к.адм.дело № 3548 по описа на Административен съд гр.Варна за 2014 година; Определение по частно к.адм.д.№ 2966 по описа на съда за 2014г.; Определение по частно к.адм.д.№ 2342 по описа за 2018 година на съда; Решение по к.н.а.х.д. № 459 по описа за 2016 г. на Административен съд – Варна и много други.

Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбите на чл.416, ал.1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал.5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл.399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА „Главна инспекция по труда” или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и.д. директора на Дирекция „ИТ” Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА „ГИТ“. В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на „ГИТ“ издадена на 12.01.2010год. Видно от т.4 от заповедта с нея ИД на „ГИД“ е оправомощил директорите на дирекции „ИТ“ да издават НП по актове съставени от инспектори от „ИТ“.

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от св.Б., която към момента на съставянето му е работил на длъжността ст.юрисконсулт в Д„ИТ“-Варна, следователно е била компетентна да издава АУАН.

АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на представляващия ООД и свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, тъй като не засяга пряка правото на защита на обвинения правен субект.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушенията. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушенията, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – фирмата /наименованието на дружеството/, адрес и Булстат.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на

доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Съдът не споделя и наведените в жалбата възражения за допуснато от АНО нарушение на чл. 52, ал.4 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Задължение обаче за произнасяне по възраженията с нарочен акт или тяхното обсъждане в НП (правораздавателния акт) в закона не е предвидено. При положение че в случая АНО е издал НП то няма никакво съмнение какво е било становището му по направеното възражение, очевидно е счтено за неоснователно. Следва да бъде посочено и това, че задължителните реквизити на НП са изчерпателно изброени в чл.57, ал.1 от ЗАНН, в десет точки и произнасяне по възраженията срещу АУАН, както и излагане на мотиви за издаване на НП не са сред задължителните реквизити на НП, както неправилно се сочи в жалбата. Отделен е въпроса, че правото на защитата в производствата с наказателен характер се реализира срещу фактите, а не срещу правната им квалификация.

Съдът не споделя възраженията на процесуалния представител на въззивника направено в депозираното писмено становище, че в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения, нарушаващи правото на защита на наказаното лице да разбере в какво е обвинено. Волята на АНО е формулирана по ясен и недвусмислен начин – а именно за това, че е допуснало до работа лице да престира за него труд без да е сключен трудов договор в писмена форма.

След преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност съдът прецени от правна страна следното:

С НП адм.наказателната отговорност на въззивното дружество е ангажирана за нарушаване на разпоредбата на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 и чл. 61, ал. 1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

Съгласно чл.62, ал.1 от КТ трудовия договор трябва да бъде сключен в писмена форма.

В случая от събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът прецени, че правилно АНО е приложил материалния закон и е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. От събраните по делото доказателства - показанията на свидетеля Б. и отчасти от тези на св.К., от съдържанието на приложения по преписката констативен протокол, и декларацията по чл. 402 от КТ изходяща от К. по безспорен начин се установява, че на 25.08.2020г. последната е изпълнявала трудови функции като „помощник готвач“ в заведението на въззивното

дружество, без да е имало сключен трудов договор в писмена форма между страните. От показанията на свидетеля Б., депозиран в хода на съдебното следствие става ясно, че при влизането им в обекта, К. е била в работно облекло, в кухнята, където е имало приготвена храна, като последната е потвърдила, че е приготвена от нея, вписано и в писмената декларация от К.. От друга страна видно от приложената декларация по чл. 402 от КТ в същата се съдържат основни белези на трудово правоотношение като длъжност, работно място, работно време, почивни дни, почивка в рамките на работния ден и уговорено заплащане.

В същност фактът, че към момента на проверката сключен в писмена форма трудов договор между въззивника и св. К. не е бил налице не е спорен между страните, като основния спорен въпрос е дали към тази дата К. е била работник на въззивника – изпълнявала е трудови функции в негова полза или отношенията между последната и въззивното дружество са били основани на договор за обучение и проверка на квалификацията. Такъв договор не е приложен по делото, но така или иначе и самата проверяваща сочи, че договор е показан в рамките на проверката на място. За пълнота на мотивите следва да бъде отбелязано още, че действително в КТ – чл. 235 е предвидена възможност договор за повишаване на квалификацията или за преквалификация да може да се сключва и между работодател и лице, което се подготвя за работа при работодателя след завършване на обучението. Основна характеристика на този вид договори (граждански по своя характер) е поемането на задължение от страна на работодателя за обучение – повишаване на квалификация или преквалификация като тази характеристика следва да се извежда от съдържанието на самия договор. В тази връзка в договора следва да се съдържат правилата за провеждане на обучението, програма, график на занятията, указание за начина за удостоверяване на успешно приключване на обучението – издаване на документ за завършване и пр. Както бе споменато по-горе договорът по чл. 235 от КТ може да бъде за повишаване на квалификацията или за преквалификация на лице, което се подготвя за работа при работодателя след завършване на обучението. Т.е. чл. 235 от КТ изисква обучавания да не работи по време на обучението, а в случая по време на проверката К. е била допусната до самостоятелно работно място в изпълнение по постигнато съгласие с дружеството за съществени елементи на трудовото правоотношение, каквито са тези за работното време, почивките, почивните дни, вида на длъжността и т. н. Видно от показанията на двете разпитани по делото свидетелки се установява, че към момента на проверката лице, което да извършва „обучението“ не е имало. Договорът по чл.235 от КТ се сключва с лице което не работи при работодателя, за да се обучи и подготви да работи при него след приключване на обучението като в нормата на чл. 237 от КТ изрично е посочено, че след завършване на обучението въз основа на такъв договор трудовите отношения между страните се уреждат с трудов договор или със съответно изменение на трудовия договор. Видно от показанията на

К. след приключване на „обучението“ тя останала да работи за въззивника, като сключила трудов договор с него, но не ѝ е издаван документ за завършено обучение. Горното наред с констатираните елементи на трудово правоотношение (работно време, работно място, уговорена заплата, почивки и т.н.) между въззивника и св.К., е още един аргумент в подкрепа на извода, че в случая договорът за квалификация и обучение прикрива трудови правоотношения и с него се цели избягване на адм.наказателна отговорност.

В контекста на изложеното по-горе съдът счита, че правилно в случая АНО е възприел отношенията между въззивника св.К. като трудови и законосъобразно е приел, че с допускането до работа без сключване на трудов договор в писмена форма въззивника е нарушил разпоредбите на чл.62 ал.1, вр. чл.1, ал.2 и чл.61 ал.1 от КТ и спрямо него следва да се реализират неблагоприятните последици, предвидени от законодателя в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ.

По възприетото в правната теория трудовият договор, така както е регламентиран в КТ, е определен като двустранно или многостранно съглашение, по силата на което едната страна предоставя за определен срок работната си сила, като се задължава да извършва възложените трудови функции, а другата страна се задължава да заплаща възнаграждение, както и да осигури нормални и здравословни условия на труд, физическото лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място. При трудовия договор е налице многократно изпълнение на трудовите задължения, на съответните трудови операции, които се повтарят неограничен брой пъти, и докато трудовият договор не е прекратен, не се изчерпват.

В нормата на чл. 62, ал. 1 КТ е отразено правилото, че трудовия договор се сключва в писмена форма. Предметът на КТ е определен в чл. 1, ал. 1 и ал. 2 КТ. Първата алинея определя кръга отношения, които КТ урежда и това са трудовите отношения между работника или служителя и работодателя, както и други отношения, непосредствено свързани с тях. Втората алинея определя всички отношения при предоставянето на работна сила, да се уреждат само като трудови правоотношения. Разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ определя момента, когато между работника или служителя и работодателя следва да се сключи трудовия договор и този момент е преди постъпването на работа. Посочването на тези текстове в АУАН и НП е било сторено с оглед яснота, че между страните е нямало сключен трудов договор и не представлява реализиране на отговорност за няколко нарушения, както сочи процесуалния представител на въззивника.

В санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ законодателят е гарантирал спазването на правилата на чл. 61, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 или ал. 3 КТ с предвиждане на неблагоприятни правни последици, реализиращи се спрямо работодател и виновно

длъжностно лице, в случай на нарушение на горните разпоредби. Поради което спрямо последното следва да се реализират неблагоприятните последици, предвидени от законодателя в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ. Правилно е била определена и датата на нарушението- 25.08.2020г., когато лицето е установено да работи в обекта на въззивника. Именно към тази дата е следвало да е наличен сключен трудов договор в писмена форма между страните по трудовото правоотношение.

Субективна страна на нарушението не следва да се обсъжда, тъй като административнонаказателната отговорност е реализирана спрямо работодател - ЮЛ, а отговорността на юридическите лица или едноличните търговци за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност е обективна и безвиновна.

Разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 от КТ определя, че независимо от тяхното отстраняване не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ, което препятства приложението на маловажния случай по чл. 415в, ал 1 КТ, каквото искане се прави в с.з..

Съдът намира че в случая не е приложима и общата разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, т.к. конкретния случай с нищо не се отличава от обикновените случаи от този род и няма по-ниска степен на обществена опасност. По делото са налице отегчаващи отговорността обстоятелства, а именно допуснати и други нарушения, подробно описани в протокола №ПР2024237/24.09.2020г. , които навеждат на извод, че са били допуснати и други нарушения на трудовото законодателство.

За нарушаване разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ е предвидено налагане на имуществена санкция или глоба за работодател в размер от 1500 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице - глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

За извършеното нарушение, наказващият орган е наложил имуществената санкция на ЮЛ – работодател много над нейния минимален размер- към средния, предвиден от законодателя. В действителност в НП липсват конкретни мотиви за налагането на конкретната санкция. В хода на производството са събрани доказателства, видно от протокол ПР2024237/24.09.2020г. за допуснати други нарушения на трудовото законодателство. АНО обаче не е изложил твърдения защо е приел, че следва да бъде наложена конкретния размер на санкцията. По преписката няма доказателства, а и твърдения, жалбоподателят да е бил санкциониран с други влезли в сила НП. Обстоятелството, че при проверката са констатирани и др.нарушения на трудовото законодателство има отношение единствено при преценката дали случаят е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Предвид това обстоятелство съдът приема, че конкретното нарушение е първо за въззивника и намира, че следва да измени наказанието до предвидения в [чл. 414, ал.3 от КТ](#) минимум- 1500 /хиляда и петстотин/

лева, като намира, че именно тази санкция е съответна на допуснатото нарушение.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай съдът е констатирал, че са налице основания за изменение на наложената административна санкция, но не и за отмяна на издаденото НП. Доколкото разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, урежда присъждане на разноски единствено в хипотезата на отмяна на обжалваното НП, но не и по отношение на изменение на същото, съдът намира, че в посочения случай следва на основание чл. 144 от АПК субсидиарно да намери приложение ГПК. В нормата на чл. 78, ал.1 и ал.2 от ГПК се сочи, че ищецът съотв. ответникът имат право на присъждане на разноските, направени по делото съразмерно на уважената част от иска.

В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото не представлява правна сложност, изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, но като съобрази, че по делото са разпитани двама свидетели и съдебното заседание е продължило повече от обичайното за подобен род дела, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение над минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 100 /сто/ лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да

присъди заплащане на разностите за юрисконсултско възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата от 30,00 /тридесет / лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 03-013060/07.10.2020г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" - гр. Варна, с което на „НОНСТОП СК“ ЕООД, ЕИК 103920364, седалище в гр. Варна, представлявано от управителя К.Д.П. е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 5000 /пет хиляди/ лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 , ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 и чл.61, ал.1 от Кодекса на труда, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената „имуществена санкция” от 5 000 /пет хиляди/лева на **1 500 /хиляда и петстотин / лева.**

ОСЪЖДА „НОНСТОП СК“ ЕООД, ЕИК 103920364, седалище и адрес на управление в гр. Варна, м-т „Акчелар“ №351, представлявано от управителя К.Д.П. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Варна сумата от 30,00 /тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____